

Т-20

Часом лиш сядеш за стіл – а крити уже нічим.
Погляд сягає за край; розум зривається з краю.
Часом під маскою фарсу бачиш людське обличчя;
часом немає масок і лиць так само немає.

Часом завалює виходи; в нім копирсаються черви,
ним бороздяться зморшки тілами недавніх Грацій;
у ньому причина бути часткою того нерву,
що не припиняє боліти під мертвим наркозом стагнації.

В часі причинно чамріють зжовклі жертвні доктрини,
в тобі кублиться самість, якій вже не бути тихою,
і ти розтинаєш душу для першої людини,
що здатна почути крізь темряву, як глибоко ти дихаєш.

Сіті сюжетних ліній, що лишаються нерозкритими,
сплутують воєдино божків із крові і плоті,
і ваші однакові стигми синхронно кровоточитимуть
у вестибюлях вокзалів й на нижніх полицях потягів.

Світ має всього вдосталь спраглим ядучого диму;
вєсни так само щемко сходять багряними квітами.
Ваші наївні надії будуть завжди живими:
доки гудітимуть колії;
доки ваш нерв болітиме.

*Маргарита Журавель, учениця 9 класу гімназії № 59 імені О. М.
Бойченка міста Києва*

У молочнім тумані розтанув світанок,
Сховавшись у сивій густій пелені.
Я з теплою чашкою вийшла на ганок,
І кавова пінка всміхнулась мені.

В повітрі застиг запах сонця і квітів.
Терпкий аромат ще нескошених трав.
Дитяча душа у незвіданім світі
Кохає життя, як ніхто не кохав.

Чути, як вітер несеться над полем,
Рветься, мов пташка, у незвідану даль.
Сміється над втратами, смутком і болем
Ще не пізнавши скорботу й печаль.

Смак заварної ранкової кави,
І порція свіжих цікавих думок
Поки ще пахнуть нескошені трави
Хай ляжуть рядки на чистий листок.

ЯК МОЖНА ЖИТИ

Як можна жити без надії,
Що палає у чистих серцях?
Як можна жити без мрії,
Що затьмарює будь-який страх?

Як можна жити без ласки
І теплих маминих рук?
Як можна жити без казки,
Без поля, без лісу і лук?

Як можна жити без історій,
Що в книжках розквітають словами
Про добро, і про зло і ненависть,
І про землі з чудними морями?

Життя наше - ніжне й величне,
Тільки навчись його бачить!
А без чого жити не можна -
Це вже кожен собі розтлумачить.

Аліна Рибальченко, учениця 11 класу гімназії НПУ імені М. П. Драгоманова

Як важко жити людині
З відкритою навстіж душею,
З думками, як у дитини,
Що марять поза межею.

Як важко жити людині,
Яка, мов розгорнута книга,
Міняється кожну хвилину
І крутиться, наче дзиґа.

Як важко жити людині,
Що хоче прикрасити світ,
Що хоче любити і жити,
У серці лишитись навік.

Мені сниться сон:
Сад Едемський зелений,
Де крові не бачить ніколи земля,
Де душі померлих живуть у спокої,
Де вітер листя барвінку гойда.

Мені сниться сон:
Я бачу людину,
Вона маленьку колиску гойда.
Тихо співає, голубить дитину -
Любе своє немовля.

Мені сниться сон:
Там плаче дівчина.
Самотність пророчить гроза!
Схилилась над нею червона калина -
То України тиха сльоза...

Мені сниться сон:
Там янгол небесний
Стоїть коло тину минулих століть,
Розтерзаним серцем молитву читає,
І душі ідуть у небесну блакить.

Мені сниться сон:
Цвіт маків червоний
Заплакав уперше за тисячу літ,
Любов і надію у теплих долонях
Людина несе у скривавлений світ...

Лист
-Привіт, мій друже! Як твої справи? -
Зустрівся папір із пером. -
Пам'ятаєш, батьки нам бажали мирного неба, життя із добром?

Та, бач, не здійснилися їхні мрії -
Кров'ю налита чаша війни.
Засмучений вітер уранці повіє
І нашепоче великій пітьмі

Про те, що борються вільні люди,
Встає із колін нездоланний народ.
Про те, що правда тепер усюди
Звільняється з кутих брехнею колод.

Слухай, жорстока людино!
Це правда, зерно від добра.
І, знаєш, ні волю, ні душу
Не купиш за гору срібла.

Хай сіється зерно у полі.
Хай колосом ниви цвітуть
Ясніше нам світять зорі.
І правду у світ несуть.

*Дмитро Кириченко, студент II курсу Факультету міжнародного права
Інституту міжнародних відносин Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

Мусоном віднесене в тропіки
Суспільство живе у лісі
Щоправда дерева з бетону
Щоправда зриваються люди
Щоправда їм страшно летіти
У цьому суттєва відмінність
Людини від стиглої вишні

Станьмо шурхотом сакур у парку "Кіото"
На вулиці Кіото
Біля станції метро "Лісова"
Й полетимо вище Липок
На вулиці Драгомирова
Біля станції метро "Дружби народів"

Я хочу аби з легень росли квіти
щоб руки тримали сонця
кістки виростили стовбурами дерев
спинами бігали діти

Спочатку були Боги
Створили вони слова
І стали слова Боги.